

RITUÁL S PŘEDKY

Fotky z fotobank v PDČ většinou nepotkáte, pro fotky předků tentokrát sáhla do rodinného archivu grafička Mareda

Přišel listopad a s ním období Dušiček, halloweenů, samhainů... Pokud vás stejně jako mně nebaví pochody strašidel v setmělých podzimních městech... Pokud vám zapálení svíčky a položení věnce na hřbitově jako vzpomínka na naše blízké připadá poněkud málo... Pokud nejste zrovna konzumenti workshopů či zkrátka a dobře máte chuť být doma u kamen se svojí rodinou, a přesto máte potřebu právě v tomto kouzelném čase cosi podniknout, nabízím vám PRAVÝ DOMÁCÍ RITUÁL S PŘEDKY. Tímto také zdravím ty mé, děkuji jim za spolupráci právě na tomto textu a vysílám přání: Ať jste kdekoliv, buďte šťastni! To samé přeji nám všem. :-)

1 Nejprve je potřeba se na předky **naladit a požádat je o propojení**. Není potřeba vybavovat si konkrétní předky, ale prostě „předky“ dobou, staletími, životy, kulturami... Je fajn vytvořit si vhodné prostředí, propojit se prostřednictvím svíčky a dopřát sobě i předkům čas a prostor. Ve chvíli, kdy vnímám, že „už“, tak mohu začít. Hlavně žádná „křeč“, ono to stejně tak jako jakýkoliv jiný přirozený proces nefunguje. Nebo funguje, ale poněkud jinak, než bychom si přáli. :-)

2 Než s celým procesem začneme, je vhodné si **uvědomit, proč se vlastně s předky propojit chceme**, a tuto informaci jim také vyslat. Domorodí lidé se propojují s předky mj. prostřednictvím jim určených písní. Stojí za to věnovat tomu čas, velmi doporučuji složit si vlastní píseň, ať vám přijde jakkoliv nedokonalá. Je to stejné jako s intuitivní kresbou. Zkuste nemyslet a jen nechat přicházet slova, rýmy, které přicházet budou. Už v tomto je velká síla a má smysl to zažít.

Proto jsem psala, že je fajn si počkat na správný čas. Pokud budete v křeči či plni „očekávání“, budete skládat „rozumem“ a připravíte se o mnohé.

Kdybyste měli pocit, že potřebujete nějakým způsobem podpořit (ano, na rozdíl od domorodců jsme v těchto tradicích nevyrostli a přirozeně jsme je od „starších“ nepřebírali), požádejte si (vesmír, předky, kohokoliv dle vaší životní filosofie) o podporu a vyčkejte. Může vám do cesty přijít nějaká domorodá píseň právě na toto téma, od které se odrazíte :-), můžete se souhrou okolností (tak jako já) dostat do společenství „domorodých lidí“, kteří právě takovýto rituál budou realizovat, můžeme se vzájemně podpořit třeba na mém workshopu... Další můj tip je si na píseň zatančit. Pozvat předky do tanečního kola. U nás děláme tyto rituály celá rodina, čímž je vše svým způsobem velmi jednoduché. Děti vnášejí hravost, legraci, ale zároveň jsou velmi citlivé, takže mohou vnímat situace či cokoli, co by dospělý člověk možná přehlédl. Velmi si při těchto chvílích všímám dětí, a pokud s námi kdy byla i malá miminka, tak i těch. Je fantastické, kolik toho dokážou sdílet a jak se zapojují, i když ne verbálně.

3 Vezměte si papíry a pastelky a **předky si namalujte**. Opět není potřeba malovat jejich konkrétní podobu a opět malujete napříč rodovou či existenciálními linií.

Nepřemýšlejte o tom, co či koho dřív. Nechte vše plynout a jen sledujte, kdo se vám na papíru objeví a jaké kresba přináší téma či příběh. Malujete pár, nebo jednotlivce? Pár je v láskyplném vztahu či vnímáte cokoliv jiného? Co? Při ruce se hodí zápisník s rubrikou „Předci“. Vše, co budete chtít, si můžete zapisovat. Některé pocity, vjemy, situace se vám mohou poskládat až časem. Jeden z našich dušičkových rituálů je popsán v knížce Aby život nebolel. Pro vzniklé kresby si někde (na zdi?) vyčleňte místo, ať je máte na očích. Budou s vámi ještě nějakou dobu komunikovat. Postupem času už jejich vizuální přítomnost nebudete potřebovat.

4 Pozvolna a postupně se můžete propracovat k předkům poněkud „hmatatelnějším“. Můžete zvolit **formu vizualizace** (při práci ve skupině můžete použít členy skupiny jako zástupce), nebo už známou kresbu. Představte si (namalujte si) jednotlivé členy rodové linie (začněte vašimi rodiči, za ně postavte jejich rodiče, za ně jejich rodiče...), ženy i muže a požádejte, aby se za sebe zařadili. Vy stojíte čelem k nim. Pokud neznáte konkrétní podobu, vůbec to nevádí. Přivolejte všechny, ať byli jacíkoliv. Takzvané dobráky i zloduchy. Hrdiny i černé ovce, zkrátka a dobře pozvěte a zároveň přijměte do svého života všechny, ať žili, jak žili. Požádejte je o propojení, přijměte je za celou rodovou linii, odpusťte jim a požádejte je o odpuštění, ať se k nim kdokoliv v celé rodové linii choval jakkoliv. My máme takovou hlášku z jedné komedie, která je velmi výstižná. Její kouzlo je i v tom, že není nikterak esoterická (díky té komedii) a tak nějak nenápadně se vloudila i do života mojí racionálně myslící téměř sedmdesátileté maminky. Právě před pár dny, když jsme ji s našimi holkami doprovázeli při hledání předků, prohlásila, aniž by si to nějak zřetelně uvědomovala, stojíc na hřbitově: „*Padouch nebo hrdina, my jsme jedna rodina.*“ A to je právě ta „naše“ hláška. O tom, kolikrát mi právě ona pomohla při období puberty a dospívání našeho nejstaršího syna, ani nemluví. Větu si vytvořte svoji, ale ani tuto si nepřivlastňuji. Je k dispozici. :-)

5 Dalším krokem je **prosbu směrem k předkům** o převzetí si zpět do jejich rukou čehokoliv (vzorců chování, kleteb, neuváženě vyslovených prohlášení...), co vás nějakým způsobem může blokovat v prožívání života. Tady je zase potřeba nacíťovat, co se v tu chvíli děje a zda skutečně vaši předci (každý jednotlivce) mají v úmyslu si svá témata vzít k sobě. Mně se například po tomto rituálu zdál sen o mém dědovi, který stál na rozcestí. Já jsem chtěla jít jednou cestou, ale on mne neustále zval na cestu druhou. Nebylo vůbec jednoduché dostat se z rozcestí na cestu, kterou jsem se chtěla vydat, protože do toho všeho foukal velmi silný vítr, který mne stále na tu „dědovu cestu“ tlačil. Vítr jsem ustála a na svou cestu se nakonec dostala. Děda po nějaké době povolil a dal mi požehnání. Druhý den mi volala moje maminka (se kterou jsme tou dobou nebyly delší dobu v kontaktu, prostě jsme spolu, jak se říká, „nemluvily“) a ptala se, jestli jsme všichni v pořádku. Důvodem telefonátu byla její bezesná noc a rozumově neodůvodnitelný strach, že se mi něco děje. Jsme všichni neviditelně a nerozdělitelně propojení. Moje maminka i přes naši reálnou nekomunikaci se mnou byla u všech porodů našich dětí. Jednou si zrovna „náhodně“ prohlížela moje fotky, jindy v době příchodu na svět mé třetí dcery četla moje už starší porodní příběhy atd. Život je kouzelný a rodová linie a vztahy velká síla, ať si to uvědomujeme, či nikoliv.

A ještě vlastně dovětek. Když jsme v divadle Kampa křtili naši knížku Aby porod nebolel, byl určený termín křtu a pozvaní lidí. Hosté, účinkující, kmotři... Zvláštní souhrou okolností jsme ale termín museli změnit. Bylo to dosti organizačně náročné a ještě dnes, když si na to vzpomenu, se mi lehce svírá žaludek. Nicméně byl ustanovený nový termín a vše úspěšně přeorganizováno. Křest proběhl 14. 4. 2014. Až v jeho závěru jsem se dozvěděla, že se právě 14. 4. narodila maminka mojí maminky... Tímto se omlouvám všem, kdo mají pocit, že do popisu rituálu pletu své osobní příběhy. Osobní příběhy a jejich sdílení vždy patřilo k životu, co je **člověk člověkem**. Až v době lidské „robotizace“ a profesionality, která začíná už v porodnici, jsme o tuhle přirozenou lidskou potřebu a ctnost přišli. Jedeme, jedeme. Nezastavujeme. Na lidská sdílení nemáme čas. Pozor na to. A pokud je to náhodou „program“ někoho z našich předků, s úctou a láskou mu ho vraťme. Třeba opakovaně. :-)

6 Následovně **požádejme předky o požehnání** na „cestě“, kterou se chceme vydat. To, že nejprve musíme vědět, jaká ta naše cesta je, kdo jsme a kam jdeme, je samozřejmostí. :-)
Pokud to nevíme, je potřeba na tom ještě zapracovat. Opět předky sledujeme (prostřednictvím vizualizace, z kresby, kterou jsme vytvořili, z pocitů, které máme, či při práci ve skupině je to velmi zřetelné z reakcí jednotlivých zástupců rodové linie). Za požehnání poděkujeme. Je to na nás jakým způsobem, ale mám tip na pokleknutí či minimálně hlubokou poklonu. :-)

7 A pozor! Krok poslední. Dosud jsme stáli k předkům čelem. **Nyní se otočíme čelem ke své cestě**, předky si pro podporu, pomoc, sdílení necháme za svými zády a **vykročíme. Jdeme po svých vlastních nohou a máme život ve svých rukou.** :-)
Občas spadneme a chvíli bude trvat, než chytíme svůj vlastní balanc. Všechno je v naprostém pořádku. Přijetím svých předků a spolu s tím i všech lidských kvalit a charakterů přijímáte rovněž definitivně sami sebe a zároveň své okolí. A právě okolí nám poslouží jako dokonalé zrcadlo, jak se nám náš proces daří.

Své (uzdravené a přijaté) předky můžeme žádat o radu či inspiraci kdykoliv, když máme pocit, že nevíme kudy kam. Představíme si, že s nimi sedíme v kruhu (necháme na nich, kteří a kolik se jich tam posadí), sdělíme jim svůj dotaz, přání... a jsme pozorní k tomu, odkud a jakým způsobem přijde odpověď či podpora. Přijde určitě! Každý z nás i našich předků má primární zájem, aby v rodové linii proudil život, hojnost, zdraví... Je to osvobozující a vyživující pro všechny účastněné. Rodová linie není pouze pár starých zápisů v matrikách, na hřbitovech, na starých fotkách. Je to stále živoucí proud, který buď plynule proudí, nebo má různá slepá ramena či stojaté vody.
Ať jsme (u)spokojeni rod po rodu!

„Kruh hojnosti“ z rituálu léčení rodové linie Lucie Suché Groverové